

Předložená disertační práce je věnována španělskému spisovateli Ramónu Gómezi de la Sernovi (1888-1963) a jeho roli při modernizaci španělského románu 20. století. Problematika románové tvorby tohoto autora nebyla dosud v českém prostředí, a donedávna ani ve španělském, náležitě analyzována, uvedena do vývojových souvislostí a souhrnně zhodnocena. Romány byly chápány spíše jako marginální díla a byly odsunuty na okraj moderní španělské literatury.

Hlavním důvodem nepřijetí Sernovy prózy byly dobové realistické postuláty, které se na románovou produkci důsledně uplatňovaly. Práce má za cíl předchozí negativní kritiku románů vyvrátit a poukázat na fakt, že Gómez de la Serna je autorem, jenž tradiční pojetí románu záměrně překonával a že jeho díla jsou časově souběžná s hlubokými proměnami v moderní naratologii 20. století. Zároveň španělský romanopisec předjímal některé nové narativní postupy, jež se v románu prosadily až mnohem později. V některých aspektech je Sernovo pojetí románu blízké poetice francouzského "nouveau roman" padesátých a šedesátých let 20. století.

V práci jsou podrobně komentovány dva jeho romány: Cinelandia z roku 1923 a El torero Caracho z roku 1926. Komentář se zaměřuje především na zjišťování inovačního podílu Gómeze de la Serny na vývoji španělského moderního románu. V románu Cinelandia autor pojednává ve své době neobvyklé kosmopolitní a multikulturní téma filmového světa a jeho hrdinů. Patří tak mezi první díla nejen ve Španělsku, ale i v kontextu světové literatury, která se inspirovala světem Hollywoodu. Autora zajímá vztah filmu a románu jako dvou umění s odlišnými vyjadřovacími prostředky. V centru zájmu je především problém zobrazení reality a neustálé prolínání skutečnosti s uměleckou fikcí v románu a ve filmu.